

Какво искашъ? — обади се бай Христо.

— Дай ми малко бито кафе, че нашето се свърши, а заптиета докундисаха.

Кръчмарьтъ изпълни поржчката и се върна при гостенина си.

— Кой бѣше? — попита младиятъ момъкъ.

— Нашъ — отговори бай Христо, и пошепнаха си нѣщо помежду.

Слѣдъ вечеря турцитѣ отидоха на ханчето. Край село срѣцнаха бай Христо, който вървѣше съ една прѣгърбена бабичка. Тя се подпираше на дрѣнова тояшка, защото бѣше задяната съ цѣдило на гърба.

Въ другата ржка държеше шарено пешкирче до носа си и току подсмърчаше.

Бай Христо обясни на турцитѣ, че по икиндия сторили хаберъ на тази бабичка негова роднина — баба Василица отъ Гостиня, че нейно момче умрѣло въ града. Турцитѣ състрадателно поклатаха глава и за утѣха ѝ казаха: „не тжжи, бабо! „Бу дюня ялнъ дюня“ (този свѣтъ е лъжовенъ свѣтъ), и се завърнаха пакъ въ селото.

Ако спжтницата на бай Христо хвърляше само сукманчето и прибулената черна голѣма забрадка, то щѣхме да видимъ единъ мжжъ на рѣстъ срѣденъ, сивоокъ съ проникателенъ погледъ, коса руса и червеникави едва поболи мустаци.

Този младъ момъкъ бѣше неустрашимиятъ герой на свободата Василъ Левски. Нея вечеръ той щѣлъ да гостува на Какринското ханче, но полицията му развали рахатлъка.

Горка-Горчица.
